

Breu antologia de la poesia catalana

De la poesia trobadoresca a A. March

LLEGEIX LA INFORMACIÓ

POSAT A PROVA

AIXÍ COM CELL QUI EN LO SOMNI ES DELITA...

Així com cell qui en lo somni es delita
e son delit de foll pensament ve,
ne pren a mi, que el temps passat me té
l'imaginar, que altre bé no hi habita.
Sentint estar en aguait ma dolor,
sabent de cert que en ses mans he de jaure,
temps d'avenir en negun bé em pot caure :
aquell passat en mi és lo millor.

Del temps present no em trobe amador,
mas del passat, que és no res e finit.
D'aquest pensar me sojorn e em delit,
mas, quan lo perd, s'esforça ma dolor,
sí com aquell qui és jutjat a mort
e de llong temps la sap e s'aconhorta
e creure el fan que li serà estorta
e el fan morir sens un punt de record.
Plagués a Déu que mon pensar fos mort
e que passàs ma vida en dorment :

Malament viu qui té lo pensament
per enemic, fent-li d'enuigs report,
e, com lo vol d'algun plaer servir,
li'n pren així com dona ab son infant,
que, si verí li demana plorant,
ha tan poc seny que no el sap contradir.

Fóra millor ma dolor soferir
que no mesclar poca part de plaer
entre aquells mals, qui em giten de saber
com del passat plaer me cové eixir.
Llas, mon delit dolor se converteix,
doble és l'afany après d'un poc repòs,
sí co el malalt qui, per un plasent mos,
tot son menjar en dolor se nodreix.
Com l'ermità qui enyorament no el creix
d'aquells amics que tenia en lo món
e, essent llong temps que en lo poblat no fon,
per fortuit cas un d'ells se li apareix
qui los passats plaers li renova
sí que el passat present li fa tornar,
mas, com se'n part, l'és forçat congoixar,
lo bé, com fuig, ab grans crits mal apella.
Plena de seny quan amor és molt vella,
absència és lo verme que la guasta,
si fermetat durament no contrasta
e creure poc, si l'envejós consella.

Marc, Ausiàs. *Les poesies d'Ausiàs March,*
Pàg 6-7. Versos 1-44

Escolta A. March

per Joan Ferraté. Barcelona: Quaderns Crema.

La Renaixença

LLEGEIX LA INFORMACIÓ

La Renaixença

POSAT A PROVA

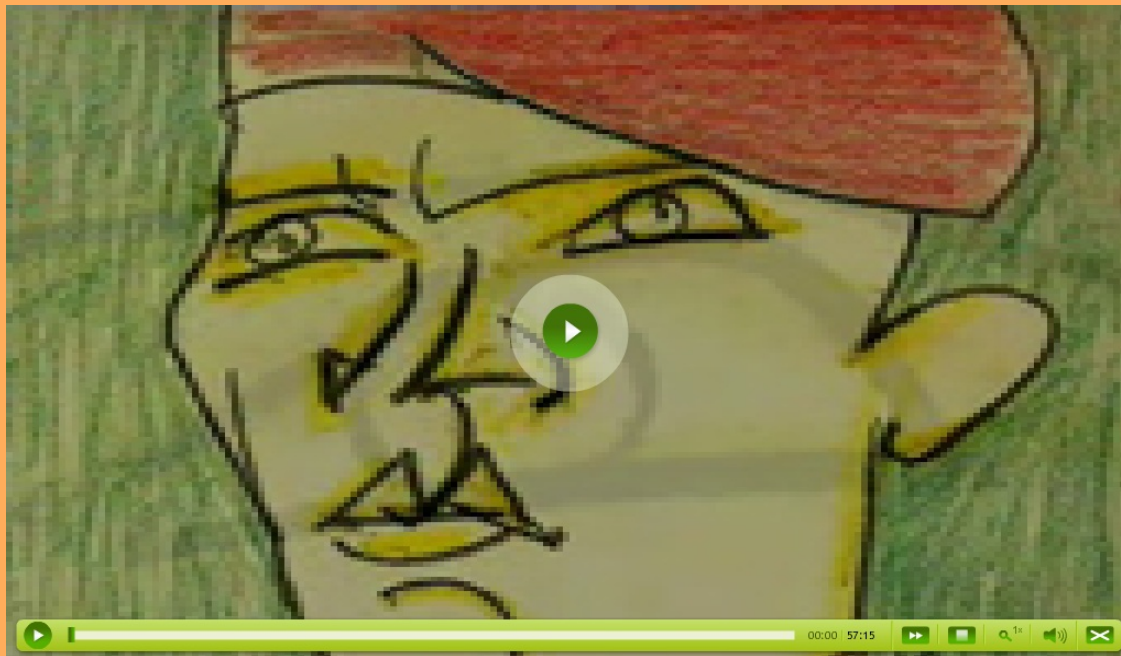
<http://www.xtec.es/~malons22/personal/renaixinici.htm>

Activitat

L'auca de la Renaixença

<http://www.auques.cat/tot.php?auca=renaix>

Jacint Verdaguer

Títol: Verdaguer (pàgina 6 de 8)

BALADA DE MALLORCA

A la vora-vora del mar on vigila

Montgó, els peus a l'aigua i als núvols lo front,
omplia una verge son càntir d'argila,
mirant-se en la font.

Son peu de petxina rellisca en la molsa
i a trossos lo càntir s'enfonsa rodant;
del plor que ella feia, la mar, que era dolça,
tornava amargant.

Puix l'aigua pouada cristall n'era i perles,
com gaires no en copsen los lliris d'olor:
no és molt si sospira quan veu les esberles
del cantiret d'or!

La mar se'n dolia; les pren en sa falda,
i el maig, per plantar-hi, demana un roser;
València, a tes hortes color d'esmeralda,
i a ton cel dosser.

Per bres la conquilla de Venus los dóna,
gronxada pel Zèfir de vespre i matí,
i els testos, que una alba de roses corona,
ja son jardí.

Amb flors de l'Aràbia l'enrama i perfuma;
i d'Àfrica amb palmes, d'Europa amb aucells,
alegra ses ribes, que es prenen d'escuma
més amples cinnyells.

Tres eren els testos, tres foren les illes;
i, al veure-les ara volgudes pel sol,
les crida a sos braços la terra per filles,
i la mar se les vol.

Verdaguer, Jacint. "Balada de Mallorca"

Escolta'l

Balada de Mallorca

L'EMIGRANT

*Dolça Catalunya
pàtria del meu cor,
quan de tu s'allunya
d'enyorança es mor.*

Hermosa vall, bressol de ma infantesa,
blanc Pirineu,
marges i rius, ermita al cel suspesa,
per sempre adéu!

Arpes del bosc, pinsans i cadeneres,
cantau, cantau,
jo dic plorant a boscos i riberes:
adéu-siau!

¿On trobaré tos sanitosos climes,
ton cel daurat?

Mes ai, mes ai! ¿on trobaré tes cimes,
bell Montserrat?

Enlloc veuré, ciutat de Barcelona,
ta hermosa Seu,
ni eixos turons, joiells de la corona
que et posà Déu.

Adéu, germans: adéu-siau, mon pare,
no us veuré més!

Oh! ¡si al fossar on jau ma dolça mare,
jo el lilit tingués!

¡Oh mariners, lo vent que me'n desterra
que em fa sofrir!

Estic malalt, mes ai! ¡tomau-me a terra,
que hi vull morir!

Verdaguer, Jacint. "L'emigrant"

L'emigrant cantat

VIROLAI

*Rosa d'abril, morena de la serra,
de Montserrat estel,
il·luminau la catalana terra;
guiau-nos cap al cel.*

Amb serra d'or los Angelets serraren
eixos turons per fer-vos un palau;
Reina del Cel que els Serafins baixaren,
dau-nos abric dins vostre mantell blau.

Alba naixent d'estrelles coronada,
ciutat de Déu que sommià David,
a vostres peus la lluna s'és posada,
lo sol sos raigs vos dona per vestit.

Dels catalans sempre sereu Princesa,
dels espanyols Estrella d'Orient,
siau pels bons pilar de fortalesa,
pels pecadors lo port de salvament.

Donau consol a qui la pàtria enyora
sens veure mai los cims de Montserrat;
en terra i mar oiú a qui us implora,
tomau a Déu los cors que l'han deixat.

Mística Font de l'aigua de la vida,
rajau del cel al cor de mon país;
dons i virtuts deixau-li per florida;
feu-ne, si us plau, lo vostre paradís.

Ditxosos ulls, Maria, los que us vegem!
ditxós lo cor que s'obre a vostra llum!
Rosa del cel que els Serafins voltegen,
a ma oració donau vostre perfum.

Cedre gentil del Libano corona,
arbre d'encens, Palmera de Sion,
lo fruit sagrat que vostra amor nos dona
és Jesucrist, lo Redemptor del món.

Amb vostre nom comença nostra història,
i és Montserrat lo nostre Sinai;
sien per tots l'escala de la Glòria
eixos penyals coberts de romaní.

*Rosa d'abril, morena de la serra,
de Montserrat estel,
il·luminau la catalana terra;
guiau-nos cap al cel.*

Jacint Vedaguer

Virolai Cantat